

Глава VII.

Дъль I.

За расторженето на Браковето.

Чл. 40. Брактъ се расторжава съ рѣшението на епархиалния съвътъ.

Чл. 41. Дълата по бракорасторженето се размѣждатъ въ отидзи епархия, гдето живѣють бракосъчетанитъ.

Чл. 42. Преди да се пристъпи до формалното размѣждане на дѣлото за бракорасторжение, духовното начальство употрѣбава всички зависящи отъ него средства, за да примири спорящитъ страни.

Чл. 43. Брактъ се расторжава:

- а) когато незаконни;
- б) когато едно отъ бракосъчетанитъ лица отидѣтъ въ гѣло вѣрме;
- в) когато едно отъ бракосъчетанитъ се обвинява отъ другото за простѣние противъ брактъ, произвѣдено въ църковнитъ постановленія, и обвинението се докаже.

Дъль 2.

За расторженето на незаконнитъ бракове.

Чл. 44. Когато брактъ е станалъ безъ съгласието и противъ волята на едно отъ бракосъчетанитъ лица и лицето, което се е насилло, иска расторжене на брактъ, таквъ брактъ може да се расторжава, а виновницътъ въ насилството се неправащъ до гражданската властъ за наказание.

Обвиненикътъ, който е извършилъ бракосъчетание, ако е зналъ за насилството, наказва се отъ духовното начальство.

Чл. 45. Когато се докаже, че бракосъчетанитъ се намиратъ по междусебъ сродство, което се запрѣщава отъ